TẠP CHÍ NGHIÊN CỨU
PHẬT HỌC
CƠ QUAN NGÔN LUẬN CỦA TRUNG ƯƠNG GIÁO HỘI PHẬT GIÁO VIỆT NAM
ISSN: 2734-9195

Mùa lộc vừng đã xa

ISSN: 2734-9195 10:10 23/04/2026

Hoa lộc vừng nở về đêm, khi trời đất lắng yên. Lòng người cũng vậy, chỉ khi tĩnh lặng mới thấy rõ chính mình

Tác giả: **Lê Thị Hằng**

Những cánh hoa **lộc vừng** mảnh mai buông rủ bên giếng làng năm cũ, lặng lẽ nở rồi rơi trong những ngày êm ả nhất tuổi thơ tôi.

Giữa nhịp sống chộn rộn lo toan, đôi khi chỉ một hình ảnh giản đơn, thân thuộc cũng có thể khiến trái tim ta thổn thức. Những chùm hoa lộc vừng mong manh rủ xuống bên sân giếng cũ, nơi tôi lớn lên trong vòng tay yêu thương của bà, trong tiếng cười trẻ thơ trong trẻo và màu hoa rực đỏ tựa ánh lửa bập bùng.

Tôi sinh ra trong một **ngôi làng** nhỏ ven triền sông. Nhịp sống thôn quê chậm rãi hơn cả những bước chân của bà gánh hàng ra chợ, yên bình hơn tiếng gọi nhau í ới của lũ trẻ con đạp xe trên con đường đất đỏ rợp bóng tre. Ngay trước sân nhà bà tôi có một cây lộc vừng cổ thụ, tán lá trông như một tấm rèm xanh ngắt, dịu dàng tỏa bóng mát. Tôi không biết cây đã có từ bao giờ, chỉ biết mình mê đắm mỗi khi lộc vừng bung sắc. Những sợi hoa mảnh mai như tơ trời mềm mại rủ xuống như chuỗi pháo hoa ngày Tết. Chỉ cần một cơn gió nhẹ qua là đủ nhuộm đỏ khoảng giếng làng.

Tôi của những năm lên tám, lên chín thường ngồi một mình dưới tán cây lộc vừng. Tay nghịch mấy cánh hoa rụng, lòng mơ màng tưởng tượng mình là cô công chúa trong khu vườn cổ tích. Những cánh hoa mềm rũ, thoảng hương cỏ non, rơi đầy trên sân gạch đã hanh màu thời gian. Nhặt từng bông, tôi kết thành chuỗi vòng tay, vòng cổ đội lên đầu rồi soi bóng mình loang loáng dưới giếng mà cười khúc khích. Có lần, tôi rắc hoa lên chiếc chõng tre bà hay nằm hóng mát, xếp thành hình trái tim rồi thổi nhẹ cho hoa bay bay. Ngày ấy, chẳng có món đồ chơi cầu kỳ nào nhưng tôi vẫn thấy mình đang sống trong một thế giới nhiệm màu, nơi mọi thứ đều chậm rãi, êm đềm, đủ để trái tim non trẻ kịp lắng lại bên yêu thương.

Hoa lộc vừng chẳng kiêu sa như lan, hay thơm ngát như nhài. Hoa nở trong thinh lặng, như thể cả vũ trụ đều nín thở chờ đợi một vẻ đẹp cựa mình. Nhưng chính sự âm thầm ấy khiến người ta nhớ mãi. Giống như cuộc đời, có những khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng in sâu vào tâm trí đến suốt một đời. Như kỷ niệm về cây lộc vừng và tuổi thơ hạnh phúc ngắn ngủi của tôi bên bà.

Bà tôi, thường ngồi dưới gốc cây lộc vừng, tay phe phẩy chiếc quạt mo, mắt khẽ nheo đọc Kinh. Thỉnh thoảng, bà ngước lên dõi theo đứa cháu nhỏ hiếu động. Bà nói: *"Hoa lộc vừng nở về đêm, khi trời đất lắng yên. Lòng người cũng vậy, chỉ khi tĩnh lặng mới thấy rõ chính mình."*.

Lời bà nhẹ như gió thoảng, mãi về sau, giữa những lo toan của cuộc sống đời thường, tôi mới chợt nhớ đến những đêm hoa rơi năm cũ và tìm hiểu phật pháp. Tôi nhận ra rằng, theo lẽ vô thường, mọi thứ đều đến rồi đi, chỉ có sự tỉnh thức mới giúp ta nhìn sâu vào từng khoảnh khắc đang hiện hữu. Tuổi thơ bên bà cũng vậy, trôi qua trong vô thức, để rồi khi ngoảnh lại, tôi mới hiểu đó là một đoạn nhân duyên quý giá.

Ảnh sưu tầm

Những năm tháng sau đó, tôi rời **làng quê** lên thành phố học đại học rồi ở lại lập nghiệp. Những chuyến về quê thưa dần. Làng quê xưa cũng thay đổi. Con đường đất đỏ giờ đã được đổ bê tông thẳng thớm. Hàng dâm bụt, khóm chuối đầu ngõ đã nhường chỗ cho những hàng rào sắt lạnh lẽo. Cây lộc vừng bên giếng làng cũng không còn nữa. Bà kể cây bị chặt đi để mở đường theo dự án "*Nông thôn mới*". Tôi biết là hợp lý nhưng lòng vẫn như mất đi một điều gì đó rất đỗi thân quen. Như thể ai đó đã xé toạc đi một mảnh tuổi thơ rồi vội vàng mang đi khi tôi chưa kịp từ biệt.

Lần về giỗ bà, đứng trước khoảng sân giờ đã rộng hơn, tôi vẫn vô thức ngước nhìn lên tìm một tán lá quen, nhưng chỉ thấy bầu trời vời vợi. Giếng xưa đã lấp, cây lộc vừng cũng đã rời xa.

Bây giờ, tôi đã đi qua nhiều nơi, gặp nhiều mùa hoa khác nhưng khó có lại được cảm giác năm xưa. Mặc dù nhiều loài hoa khác đẹp hơn, sang trọng hơn nhưng ở đó không còn ai trông ngóng tôi trở về. Có những buổi chiều, giữa phố xá đông đúc, tôi bất chợt nhớ về khoảng sân nhỏ năm nào. Ở đó, có giếng nước trong veo, có chiếc chõng tre cũ kỹ, có bóng bà ngồi phe phẩy quạt mo bên những sợi hoa lộc vừng. Tôi nhớ giọng bà trầm ấm gọi tôi vào nhà khi trời nhá nhem. Nhớ tiếng dép lẹp xẹp trên nền sân gạch. Và nhớ cả những lời bà thường răn dạy dưới gốc cây lộc vừng.

Mùa lộc vừng đã xa - xa theo năm tháng và những đổi thay của **làng quê**, xa cả theo cả bóng bà khuất sau miền mây trắng. Sắc hoa đỏ thắm ấy từng là miền ký ức ấm áp nhưng giờ đây chỉ còn là dư âm hoang hoải trong trái tim.

Tác giả: **Lê Thị Hằng**